

DIIN OSPĂȚYL CREDINȚEI

„Trebuie cu orice preț să facem ca gândurile vieții de zi cu zi să nu ne împiedice a petrece în duh cu Hristos.” (Arhim. Sofronie Saharov)

Duminica a XIII-a după Rusalii PILDA LUCRĂTORILOR CELOR RĂI

Zis-a Domnul pilda aceasta: Era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie; a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor; iar el a plecat departe.

Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe slujitorii săi la lucrători ca să-i ia roadele. Dar lucrătorii, punând mâna pe slujitori, pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. Din nou a trimis alți slujitori, mai mulți decât cei dintâi, și au făcut acelora tot așa. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: se vor rușina de fiul meu. Iar lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători?

l-au răspuns: pe aceștia răi cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la timpul lor.

Zis-a lor Iisus: Oare n-ați citit niciodată în Scripturi: „Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului? De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri”? De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei. Cine va cădea pe

piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea, îl va strivi”. (Matei 21, 33-44)

CUPRINS

Via lui Dumnezeu	2
Dacă locul meu din biserică a rămas gol, oare nu și locul meu din Cer?	3
Pot, oare, demonii să ne citească gândurile?.....	4
Să nu amânăm prea mult căsătoria.....	5
Doamne, ce bine că m-am căsătorit cu omul acesta!	5
E important să știi să te faci iertat	5
Omul bun este foarte simplu	6
Ceșcuța vorbitoare	6
Cine e fata de care vrei să-ți bați joc?	7
Răbdător este acela care își poate ascunde nefericirea	8
Folosul tăcerii	8

VIA LUI DUMNEZEU

Evangelhia de astăzi are are un înțeles adânc, pentru că una spune, dar Domnul lasă să se înțeleagă altceva.

Și se naște întrebarea: Care este via? Via este poporul iudeu. Acest popor a fost dintru început ales? A fost o vie îngrijită? Nu. A fost un popor, care semăna cu un pământ întelenit. Trăia în păcat și în închinarea la idoli ca toate popoarele. Dar Dumnezeu și-a ales acest popor și l-a îngrijit cu o deosebită dragoste și afecțiune. Și ce nu a făcut pentru acest popor! Câtă învățătură, câte minuni! Câți mari dascăli și prooroci nu au învățat acest popor! Dar, din nefericire, poporul iudaic nu a arătat dragostea ce se cuvinea lui Dumnezeu. Nu a prețuit darurile și binefacerile

lui Dumnezeu. S-a arătat un popor nemulțumitor. Vie, care nu a dat roadă Domnului ei. S-a umplut de pietre și de spini. Și din spinii aceștia s-a împletit o cunună de spini, pe care soldații

au pus-o pe capul Unuia-Născut Fiului lui Dumnezeu, pe care nerecunoscătorii iudei l-au răstignit în afara viei, în afara Ierusalimului. Nu struguri, nu vin dulce, ci oțet cu fiere i-au dat lui Hristos, Binefăcătorului lor.

Sfârșitul lor este cunoscut. A fost sfârșitul lucrătorilor celor răi. Au fost pedepsiți cu o mare pedeapsă. Au fost pedepsiți cum se cuvinea. Via a fost luată de sub stăpânirea lor și dată altor lucrători, altui popor, poporului creștin. Acest popor a constituit Biserica și a devenit via lui Dumnezeu. De la această nouă vie Domnul așteaptă acum roadele alese ale viei. Și

vai!, dacă nu le va da. Vai, dacă și noii lucrători nu lucrează cum se cuvinea, pe care cu lacrimi și cu Sângele Său a adăpat-o Domnul, Dumnezeu-Om.

Via este Biserica noastră Ortodoxă. Îngrădită din toate părțile cu poruncile Domnului, cu dogmele, cu dumnezeieștile și sfintele Canoane ale Sinoadelor Ecumenice și Locale. Via, care are ca teascuri, sfinte jertfelnice, unde se oferă Preacuratul Trup și Cinstitul Sânge al Domnului. Vie cu turnuri, cu biserici, cu amvoane, cu înalte observatoare, de unde străjerii pot să vadă ce se întâmplă nu doar în vie, ci și în întreaga lume, și să ia măsurile potrivite. Vie înzestrată cu toate mijloacele, ca să poată aduce roadă aleasă.

Da! Biserica Ortodoxă este via lui Dumnezeu. Dar în tot spațiul Ortodoxiei, o vie este și fiecare episcopie cu miile de creștini, care sunt vițele. De aceea, și când liturghisește episcopul, chiar înaintea de a citi Evangelhia,

iese în afara Ușilor Împărătești, ține dicro-tricherele, își înalță glasul și zice: *„Doamne Doamne, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta, pe care a sădit-o dreapta Ta, și o desăvârșește pe ea”*.

Ce înseamnă aceste cuvinte? Este o rugăciune. Episcopul îl roagă pe Domnul să nu lase Biserica, ci să-și arunce privirea din cer, să se îndure de noi. Și dacă creștinii au slăbiciuni și răutăți, și se aseamănă vițelor neroditoare, să nu le dezrădăcineze, ci să le lase și să le mai îngrijească, cu nădejdea că vor deveni și acestea într-o zi vițe aducătoare de roadă.

Și pentru această lucrare duhovnicească-

că a creștinilor este responsabil episcopul.

Și nu doar episcopul, ci după episcop, responsabili sunt și toți preoții. Pentru că fiecare parohie este și ea o mică vie. Mlădițe sunt toate sufletele, bărbați și femei, care locuiesc în parohie. Mlădițe care au nevoie de îngrijire. Și așa cum mlădițele din natură au nevoie să fie săpate, de copilire, de stropire, de diferite medicamente, au nevoie de apărare din partea diferiților vrăjmași și a hoților; așa și enoriașii, aceste mlădițe duhovnicești, au nevoie de o continuă supraveghere.

Viticulorul cel bun este întotdeauna în via lui. Uneori o va curăți de ierburile sălbatice și de pietre, alteori o va săpa, uneori o va stropi, iar la vremea roadelor rămâne acolo și noaptea și păzește via. Și preotul bun nu pleacă niciodată din via lui, nu pleacă din parohia lui. Rămâne lângă enoriașii săi și iarna și vara. Întotdeauna are ceva de făcut. Niciodată nu rămâne fără lucru. Un paraclis, un trisaghion la mormintele morților, o vizită în casa celor îndurerăți, o învățătură, o mustrare, o luptă împotriva ereticilor care vin să sară gardul și să prade via. O, câte nu poate să facă un preot bun!

O, Doamne, trimite în această vie lucrători buni, preoți și episcopi buni, pentru ca din nou fiecare episcopie și fiecare parohie să devină o vie aleasă.

Mitropolitul Augustin de Florina

DACĂ LOCUL MEU DIN BISERICĂ A RĂMAS GOL, OARE NU ȘI LOCUL MEU DIN CER?

Preacuvioase Părinte, este mai primită rugăciunea credinciosului în biserică decât cea făcută acasă?

Nu știu dacă este mai primită, dar un lucru e cert: este mai puternică. Vedeti,

atunci când în sobă este un singur lemn, dacă lemnul este uscat și bun pentru foc, arde și dă căldură. Dar dacă ai mai multe lemne, cu siguranță vor da mai multă căldură. Așa este și în cazul diferenței dintre rugăciunea de acasă și cea din biserică.

Creștinul se poate ruga și acasă și chiar este profund îndatorat să o facă. Rugăciunea, fie cea de acasă, fie cea de la biserică este însuflețită de același Duh, dar sunt unele diferențe de nuanțe. În primul rând, în biserică sunt mai mulți oameni și, rugându-se împreună, rugăciunea este mai cu foc, mai puternică, mai vie și, prin urmare, ajunge mai repede la Dumnezeu.

Apoi, acasă nu este și preotul, care prin slujirea lui deosebită, prin vocația lui de mijlocitor către Dumnezeu face ca rugăciunea credincioșilor din biserică să ajungă mai repede și mai sigur la tronul milostivirii lui Dumnezeu. Acasă, creștinul nu citește din Sfânta Evanghelie în timpul rugăciunii sau n-o citește după o anumită rânduială, nu ascultă predica. Acasă, creștinul nu are Sfintele Taine. La acestea toate am mai adăuga un aspect important: oricât de sfântă ar fi cămăruța noastră în care ne închinăm, nu se compară cu sfințenia casei lui Dumnezeu.

Cine iubește podoaba casei lui Dumnezeu, împodobește casa lui Dumnezeu chiar prin prezența sa. Să nu uităm un

lucru: oricât de frumoasă ar fi o biserică, prin pictura și sculptura ei, oricât de frumos s-ar cânta, ceea ce împodobeste cu adevărat o biserică este numărul cât mai mare de credincioși care vin să se roage. Pentru că, dacă o biserică este foarte frumoasă, dar în timpul slujbei nu sunt închinători, acolo se resimte un gol. Este motiv de tristețe să vezi că locurile care trebuiau ocupate de oameni sunt goale. Te întrebi: „Dacă locul meu din biserică a rămas gol, oare nu cumva și locul meu din Cer, pe care Dumnezeu mi l-a pregătit, va rămâne gol?”

Interesantă întrebare. Totuși, sunt unii oameni care spun că se simt stânjeniți de anumite lucruri din biserică, de faptul că ceilalți nu se comportă într-un mod adecvat locului în care se află și aceștia spun: „Eu mă rog acasă, am relația mea cu Dumnezeu”.

Acestea sunt niște pretexte pe care le invocă oamenii care vor să se justifice în fața propriei conștiințe. Ar fi mai cinstit pentru un om care nu simte plăcere să vină la biserică să spună direct: „Nu-mi place la biserică și prin urmare, eu, fiind mai comod, stau acasă”. În primul rând, cei care se roagă acasă, vin și la biserică. Iar cei care nu se roagă acasă, nu prea vin nici la biserică.

Cred că este o relație direct proporțională între dorința noastră de rugăciune de acasă și dorința noastră de rugăciune din biserică. Eu am fost la multe biserici; și biserici de mir, și biserici din cadrul unor mănăstiri și tind să fac o precizare: acestea afirmații – că e dezordine, că nu mă pot ruga, că mă simt stânjenit de prezența altora – sunt justificări fără temeii. În general, omul care vrea să se roage în liniște și în tihnă își găsește un astfel de loc în

orică biserică.

Oamenii care vor să se justifice, se justifică, dar justificarea nu face decât să înșele conștiința omului, nu să o liniștească. Prin urmare, rămâne un gol destul de mare și un pustiu resimțit în inimile celor care refuză să vină la casa lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu nu ne cheamă în casa Lui ca să-l dăm Lui ceva, că n-avem noi ce să-i dăm, suntem săraci.

El ne cheamă ca să ne dea ceea ce în lumea aceasta nimeni nu ne poate da: iertare, mântuire, viață veșnică, alin sufletească, să ne curățească, să ne lumineze și să ne înalțe pe noi la starea de fii ai Lui. Or, aceste daruri, omul nu le primește nicăieri pe pământ dacă nu pornește de la casa lui Dumnezeu, de la cartea lui Dumnezeu, de la slujitorii Lui, de la Evanghelia Fiului lui Dumnezeu.

POT, OARE, DEMONII SĂ NE CITEASCĂ GÂNDURILE?

Nu, nu pot, dar ar putea să le afle. Când ne sugerează ceva, se uită bine la noi, ne ghicesc reacția – ceea ce gândim la cele sugerate – și acționează în consecință. Dacă le vom accepta imediat sugestia, atunci demonii ne-au prins, știu cum gândim și ne atacă așa în continuare. Demonii au o experiență uriașă... ei își dau seama imediat ce păcat îl poate doborî pe un om anume. De aceea, omul care nu vorbește mult despre el, care nu-și descoperă prea mult firea lui, nu este atât de vulnerabil. Demonii nu știu ce gândește și cum poate fi ispitit.

(*Îndrumar creștin pentru vremurile de azi. Convorbiri cu Părintele Ambrozie*, volumul 1, Editura Sophia, București, 2008, p. 8)

SĂ NU AMÂNĂM PREA MULT CĂSĂTORIA

În vederea căsătoriei, este bine să treacă cu vederea unele cusururi care nu sunt esențiale, pentru că altfel niciodată nu-i vor veni toate așa cum le așteaptă el.

Este dovedit faptul că cel care amână mereu căsătoria sa, după trecerea anilor caută și nu mai găsește. Atunci când este tânăr, alege el; apoi, însă, îl alege alții pe el. De aceea spun că în problema aceasta este trebuință unora și de puțină nebunie. Este bine să treacă cu vederea unele cusururi care nu sunt esențiale, pentru că altfel niciodată nu-i vor veni toate așa cum le așteaptă el.

Odată, a început să plouă, iar printr-o albăie a început să curgă apă. Un nebun și un raționalist voiau să treacă de cealaltă parte. Atunci, raționalistul a spus: „Se va opri ploaia, se va împuțina apa și după aceea voi trece”. Nebunul, însă, nu a așteptat, ci rupând-o la fugă prin apă, a trecut dincolo. I s-au udat puțin hainele, dar a mers acolo unde voia. Între timp, ploaia în loc să se oprească, s-a întetit și mai mult. Apa a crescut și, în cele din urmă, raționalistul nu a mai putut trece de cealaltă parte, pentru că de acum era deja primejdios.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, *Viața de familie*, Editura Evanghelistos, București, 2003)

DOAMNE, CE BINE CĂ M-AM CĂSĂTORIT CU OMUL ACESTA!

Un proverb spune: „*Prin răbdare ajungi să iubești*”. Dar cum putem să acceptăm să ne căsătorim fără dragoste?

Dragostea adevărată se dobândește pe

parcursul întregii vieți. Ea este un dar dumnezeiesc care se dă după har. Pentru a ajunge la o astfel de dragoste, este nevoie să dobândim acest har și să îl păstrăm, căsătoria cinstită fiind calea dobândirii acestui har și a dragostei. Desigur că asemenea căsătorii, în care unul îl urăște pe celălalt, nu sunt firești. Aceiași lucru spunem și despre pasiuni. Pasiunea trece, iar ceea ce rămâne constituie temelia unei căsnicii.

De aceea, trebuie să existe simpatie reciprocă, interese comune. E de dorit să fie același nivel de cultură și poziție socială, iar diferența de vârstă să nu fie prea mare. Cât despre dragoste, ea trebuie meritată ca, după 10-15 ani, soțul să spună: „Ce fericire că m-am căsătorit anume cu ea”, iar soția să poată spune la fel.

A înțelege că persoana de lângă tine este jumătatea ta și că nu îți imaginezi existența alături de alta se numește dragoste. Ea vine doar după ce corabia vieții a supraviețuit mai multor furtuni.

(Preot Evghenie Șestun, *Familia ortodoxă*, Editura Sofia, pp. 32-33)

E IMPORTANT SĂ ȘTII SĂ TE FACI IERTAT

Nu trageți prea tare la juguri îndepărtate. Bucurați-vă mai mult unul de altul, grăbiți-vă, rugându-l pe Dumnezeu să va binecuvinteze cu naștere de prunci, dați vieții ce este al ei, și lui Dumnezeu ce este al Lui.

Încercați să fiți fericiți împreună, căci viața este un strigoi, ceea ce este real ține numai de Dumnezeu și de prezența Lui în lume. Anii trec repede veți îmbătrâni cu-

rând, dar măcar sufletește încercați să fiți tineri.

Vă spun un cuvânt de folos care vi se potrivește: viața în comun (în mănăstire sau în familie) este dură. Trebuie să știi să te faci iertat. Auziți: să te faci iertat! Nu a ierta este greu, ci a obține iertarea.

Și nu printr-o frază stearpă și erodată de uzura convențională, ci printr-o adâncă implicare a sufletului și printr-o umilință nejuțată, care să izbească în cel pe care l-ai rănit (sau l-ai făcut să te rănească, printr-un joc perfid al inteligenței tale), cu o dragoste umilă, care să-i întoarcă sufletul spre o iertare adevărată.

(*Viața Părintelui Gheorghe Calciu după mărturiile sale și ale altora*, Ed. Christiana, București, 2007)

CINE E FATA

DE CARE VREI SĂ-ȚI BAȚI JOC?

Vn tânăr, pe care un prieten al său tot îl îndemna să-și găsească o „iubită” cu care să păcătuiască, simțindu-se presat și deranjat de insistențele acesteia, a mers să ceară sfat de la un stareț. Iar Părintele i-a oferit soluția perfectă pentru amândoi.

- Părinte, în discuțiile pe care le am cu un coleg, acesta mă tot îndeamnă să-mi găsească o prietenă; nu mă ispitește, dar mă deranjează. Ce să-i spun ca să înceteze?

- Are soră prietenul tău?

- Are, Părinte.

- Să-i faci ceea ce a făcut un oarecare episcop prietenului său pentru același motiv. Spune-i: „În regulă! Dar îmi vei face un hatâr. Mă știi ce băiat bun sunt. De aceea, să-mi dai pentru o seară pe sora

ta”. Spune-i așa și vom vedea ce va urma.

În cealaltă zi, am pus în aplicare planul starețului. Prietenul meu a început cele obișnuite ale sale.

- Prietene, i-am spus, ce să caut să aflui prietenă? Nu-mi dai pentru o seară pe sora ta, și apoi vom vedea?

Prietenul meu s-a tras înapoi șocat! Și îndată a reacționat:

- Nu pe sora mea! Ce crezi?

- De ce nu pe sora ta? am răspuns eu. Oare o alta, pe care vrei s-o găsească, nu este sora sau fata cuiva? De ce, prietene, pe sora altuia o vrei ca să te distrezi, iar pe a ta o protejezi? Vezi că greșești?

De atunci, prietenul meu n-a mai scos o vorbă despre prietenă. Iar eu, bucuros, am spus starețului rezultatul:

- Părinte, planul a acționat perfect. Iar starețul a spus, zâmbind:

- Hm, ce credea tânărul?

(Arhim. Epifanie Teodoropulos, *Crâmpoie de viață*, Editura Evanghelistos, București, 2003, p. 122)

CEȘCUȚA VORBITOARE

Doi soți cărora le plăceau foarte mult antichitățile și produsele din argilă, ceramice, la aniversarea a 25 de ani de la căsătorie, au intrat într-un magazin de antichități unde au observat o ceașcă de ceai foarte frumoasă și au întrebato:

- Putem să vedem ceașcuța aceea? Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos! În timp ce vânzătoarea le oferea ceea ce ceruseră, ceașcuța de ceai a început să vorbească:

- Voi nu puteți să înțelegeți. Nu am fost de la început o ceașcuță de ceai.

Cândva am fost doar un bulgăre de argilă roșie. Stăpânul m-a luat și m-a rulat, m-a bătut tare, m-a frământat în repețate rânduri iar eu am strigat:

Nu face asta! Nu-mi place! Lasă-mă în

pace!, dar el a zâmbit doar și a spus cu blândete:

- Încă nu!

Apoi, ah! Am fost așezată pe o roată și am fost învârtită, învârtită, învârtită...

- Oprește! Amețesc! O să-mi fie rău!

Dar stăpânul doar a dat din cap și a spus, liniștit:

- Încă nu!

M-a învârtit, m-a frământat și m-a lovit și m-a modelat până a obținut forma care i-a convenit și apoi m-a băgat în cuptor. Niciodată nu am simțit atâta căldură. Am strigat, am bătut și am izbit ușa...

- Ajutor! Scoate-mă de aici!!

Puteam să-l văd printr-o deschizătură și puteam citi pe buzele sale în timp ce clătina din cap dintr-o parte în alta:

- Încă nu!

Când mă gândeam că nu voi mai rezista încă un minut, ușa s-a deschis. Cu atenție m-a scos afară și m-a pus pe raft... am început să mă răcoresc. O, mă simțeam atât de bine!

Dar, după ce m-am răcorit, m-a luat, m-a periat și m-a colorat peste tot, mirosurile erau oribile. Am crezut că mă sufoc.

- O, te rog, încetează, încetează, am strigat. El doar a dat din cap și a spus:

- Încă nu!

Apoi, deodată m-a pus din nou în cuptor. Numai că acum nu a mai fost ca prima dată. Era de două ori mai fierbinte și simțeam că mă voi sufoca! L-am rugat. Am insistat. Am strigat, am plâns, eram convinsă că nu voi scăpa. Eram gata să renunț. Chiar atunci ușa s-a deschis și el m-a scos afară și, din nou, m-a așezat pe raft, unde m-am răcorit și am așteptat și am așteptat întrebându-mă:

- Oare ce are de gând să-mi mai facă?

O oră mai târziu mi-a dat o oglindă și a spus:

- Uită-te la tine!

Și m-am uitat.

- Acea nu sunt eu; aceea nu pot fi eu. Este frumoasă.

Sunt frumoasă!!!

Atunci el a vorbit blând:

Vreau să ții minte, știi că a durut când ai fost rulată, frământată, lovită, învârtită, dar, dacă te-aș fi lăsat singură, te-ai fi uscat. Știi că ai amețit când te-am învârtit pe roată, dar, dacă m-aș fi oprit, te-ai fi desfăcut bucățele, te-ai fi fărâmițat. Știi că a durut și că a fost foarte cald în cuptor și neplăcut, dar a trebuit să te pun acolo, altfel te-ai fi crăpat. Știi că mirosurile nu ți-au făcut bine când te-am periat și te-am colorat peste tot, dar, dacă nu aș fi făcut asta, niciodată nu te-ai fi călit cu adevărat. Nu ai fi avut strălucire în viață. Dacă nu te-aș fi băgat pentru a doua oară în cuptor, nu ai fi supraviețuit prea mult fiindcă acea întărire nu ar fi ținut. Acum ești o frumusețe. Acum ești ceea ce am avut în minte prima dată când am început să lucrez cu tine.

Dumnezeu știe ce face cu fiecare dintre noi. EL este Olarul, iar noi suntem argila Lui. EL ne va modela, ne va face și ne va expune la presiunile necesare pentru a fi lucrări perfecte care să împlinească buna, plăcuta, sfânta Sa voie.

Dacă viața pare grea și ești lovit, bătut și împins aproape fără milă; când lumea-ți pare că se învârtește necontrolat; când simți că ești într-o suferință îngrozitoare, când viața pare cumplită, fă-ți un ceai și bea-l din cea mai frumoasă ceașcă, așează-te și gândește-te la cele citite aici și apoi discută puțin cu... Olarul.

RĂBDĂTOR ESTE ACELA CARE ÎȘI POATE ASCUNDE NEFERICIREA SA

Sm slab este cel care nu-și poate ascunde tainele sale. Tare este cel care își stăpânește mânia. Răbdător este acela care își poate ascunde nefericirea sa. Bogat este cel care se mulțumește cu cele absolut necesare. Lacomul de averi nu se bucură niciodată de cele pe care le are, ci se mârșește pentru cele care îi lipsesc.

Nimic din lucrurile omenești nu ar fi existat dacă la orice lucru pe care l-am fi întreprins ne-am fi gândit la nereușită. Deoarece întotdeauna lângă cultivarea pământului se află nedorirea, lângă afacerile negustorești, paguba, lângă căsătorie, văduvia, lângă educația copiilor, lipsa lor. Cu toate acestea, pe toate le întreprindem și ne sprijinim pe cele mai bune nădejdi încredințând săvârșirea lor lui Dumnezeu, Care rânduiește toate lucrurile noastre.

Apleacă-te asupra mormintelor și vom vedea dacă vei putea deosebi cine este robul și cine stăpânul; cine este săracul și cine bogatul. Deosebește pe cel

frumos de cel urât. Așadar, dacă îți vei aduce aminte de sfârșitul de obște, nu te vei mândri niciodată.

(„Picături de înțelepciune”, Editura Evanghelistos, București, 2007, pp. 9-12)

FOLOSUL TĂCERII

Simplă vorbă necugetată, fie chiar și nevinovată, spusă într-o clipă despre cineva, cât de mult trebuie să te milogești ca să scapi de urmările ei. Și cine te poate încredința că ești cu adevărat iertată? Un duhovnic chiar, te poate ierta de faptă, dar consecința ei o porți tu. Cât de cuminte este să știi să taci și să știi să vorbești frumos despre alții! Cine știe cât de mult îl iubește Dumnezeu pe acela pe care lumea îl arată cu degetul?!

Cât de mult se supără Domnul Iisus Hristos pe vorbele goale, vorbele în plus, vorbele rușinoase și mai ales vorbele uci-gătoare. Această stăpânire de sine va fi mult lăudată, plăcută și încununată. Vezi cât de mult se poate câștiga într-o zi cu gura închisă?

(Arhim. Arsenie Papacioc, *Scrisori către fiii mei duhovnicești*, Constanța, 2000, p. 33)

Noua biserică a Parohiei Ortodoxe Lazaret.

PROGRAM LITURGIC (31 aug.-6 sept.)

Zilnic	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Marti	9:00	Tedeum pentru începutul anului bisericesc (1 septembrie)
Miercuri	18:00	Sfântul Maslu
Vineri	19:00	Acatistul Sf. Mc. Efrem cel Nou
Sâmbătă	17:00 18:00	Vecernia Acatistul Sf. Ier. Luca al Crimeei
Duminică	7:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744 862 191
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat, 19, Bacău. **mail:** parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret Bacău cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.